

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 76.752 van 29 oktober 1998  
in de zaak A. 59.026/VII-12.664.**

In zake : Karel VAN DUN,  
wonende te MERKSPLAS,  
Steenweg op Beerse 91

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de  
Vlaamse regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat J. VAN DE VYVER,  
kantoor houdende te ANTWERPEN,  
Eglantierlaan 1.

-----  
**D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,**

Gezien het verzoekschrift dat Karel VAN DUN  
op 20 juli 1994 heeft ingediend om de vernietiging te  
vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van  
Leefmilieu en Huisvesting van 27 mei 1994 waarbij zijn  
beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige  
deputatie van de provincieraad van Antwerpen van  
21 oktober 1993, houdende weigering van de vergunning om  
een vergund leghennenbedrijf te veranderen door wijzi-  
ging en uitbreiding, ongegrond wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van  
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door  
Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1998  
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van  
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 24 augustus 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. LUYTEN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. VAN DE VYVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOUBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

## **1. Over de gegevens van de zaak.**

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een legkippenbedrijf uit aan de Steenweg op Beerse 91 te 2330 Merksplas.

Op 14 juni 1993 dient hij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van zijn bestaand bedrijf met : een opslagloods voor 1.560 m<sup>3</sup> mest, een nieuwe kippenstal voor 26.712 dieren, elektrische motoren met een vermogen van circa 13,5 kW en de opslag van 1.500 liter lamppetroleum. Met de vergunningsaanvraag beoogt de exploitant tevens de

verandering van de bestaande kippenstal door de vervanging van de bestaande trapbatterijen met mengmest door nieuwe etagebatterijen met mestopslag.

1.2. Met een besluit van 21 oktober 1993 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning.

1.3. Met een op 20 december 1993 ter post aangetekende brief tekent verzoeker bij de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting beroep aan tegen voornoemd weigeringsbesluit. Het beroep wordt luidens de ontvangststempel op het beroepschrift door de beroepsinstantie ontvangen op 4 januari 1994.

Het beroep wordt ontvankelijk bevonden op 17 januari 1994.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht die deels gunstig, deels ongunstig zijn.

1.5. Met een besluit van 27 mei 1994 van de minister-vice president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt het beroepen weigeringsbesluit integraal bevestigd.

Als weigeringsmotief wordt opgegeven dat niet voldaan is aan de afstandsregel voorgeschreven bij artikel 360 van het oude VLAREM II.

## **2. De gegrondheid van het beroep.**

2.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel de schending aanvoert van artikel 23, § 2, en artikel 25, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunnings-decreet)

"Doordat het beroep van verzoeker bij ter post aangetekend schrijven d.d. 23 december 1993 werd verstuurd aan het adres van het kabinet van de bevoegde Vlaamse Minister.

Doordat de bestreden beslissing dateert van 27 mei 1994 en aan verzoeker betekend werd bij ter post aangetekend schrijven van 31 mei 1994.

Terwijl artikel 23 §2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt dat tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad, beroep kan ingesteld worden bij de Vlaamse Regering, die uitspraak doet binnen een termijn van 5 maanden na ontvangst van het beroepsschrift en artikel 25 §1 van hetzelfde decreet bepaalt dat wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning geacht wordt te zijn bekomen en de exploitatie mag worden gestart mits eerbiediging van de algemene en sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd.

Dat de termijn van 5 maanden binnen dewelke uitspraak moet worden gedaan een aanvang neemt de dag dat het bestuur het beroep ontvangt (R.v.St., MOLLEN, nr. 45.355, 30 juni 1993).

Dat deze termijn gelet op de duidelijke bewoordingen van het decreet alsmede de door de decreetgever beoogde rechtszekerheid moet beschouwd worden als een vervaltermijn (R.v.St., n.v. MAES, nr. 43.117, 3 juni 1993. nr. 45.332, 16 december 1993).

In casu werd het beroep door verzoeker bij ter post aangetekend schrijven d.d. 23 december 1993 verstuurd aan het kabinet van de bevoegde Vlaamse Minister zodat verzoeker ervan kan uitgaan dat dit beroep de eerstvolgende werkdag, i.c. 24 december 1993, werd ontvangen.

De termijn van behandeling nam derhalve een aanvang op de dag dat het beroep werd ontvangen, zijnde 24 december 1993 en eindigt op 23 mei 1994, zijnde de laatste nuttige dag voor uitspraak.

De bestreden beslissing dateert van 27 mei 1994 en werd derhalve buiten termijn genomen.

De bestreden beslissing houdende weigering van de vergunning is derhalve strijdig met artikel 25 §1 volgens hetwelk, gelet op de afwezigheid van beslissing op 23 mei 1994, de vergunning geacht wordt te zijn bekomen.

Verzoeker is bijgevolg houder van een stilzwijgende vergunning";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

"Het aangehaalde artikel 23 bepaalt als vertrekpunt van de termijn de ontvangst van het verzoekschrift. De datum van verzending van het beroepsschrift speelt dus geen rol w.b. deze termijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste bewijs levert van ontvangst van het 20.12.1993 gedateerde beroepsschrift op vrijdag 24.12.1993.

Tevens doet verwerende partij opmerken dat de wet ter zake geen vermoedens van ontvangst op bepaalde datum te rekenen van de datum van verzending heeft ingesteld (zoals dit bv. wel het geval is in de sociale wetgeving).

Het beroepsschrift werd ontvangen op 04.01.1994 zoals blijkt uit de ontvangststempel van het kabinet van de Minister, en zoals vermeld in het afgeleverde ontvangstbewijs.

Zelfs indien men ervan uitgaat dat het beroepsschrift zou zijn ontvangen op 24.12.1993, zoals verzoeker dit voorhoudt (evenwel als gezegd zonder enig bewijs of grondslag daarvoor aan te geven), dan nog dient men in casu vast te stellen dat het besluit aan verzoeker werd betekend binnen de termijn van vijf maanden en tien dagen (24.12.1993 - 27.05.1994), hetgeen door verzoeker niet is betwist.

Het middel mist feitelijke grondslag en is niet gegrond";

### 2.3. Overwegende dat verzoeker als volgt repliqueert :

"Het bestreden besluit schendt voornoemde decretale bepalingen doordat de beslissing tot weigering buiten de termijn van 5 maanden werd genomen.

Tegenpartij verwerpt het middel stellend dat het beroepsschrift werd ontvangen op 4/1/1994 zoals blijkt uit de ontvangststempel van het Kabinet en het afgeleverde ontvangstbewijs en dat zelfs indien de termijn van 5 maanden zou zijn overschreden, het besluit aan verzoeker werd betekend binnen de termijn van 5 maanden en 10 dagen.

Verzoeker wenst hierop het volgende te antwoorden :

1. Tegenpartij stelt dat het beroepsschrift ontvangen werd op 4/1/1994 en verwijst hiervoor naar een door de administratie zelf aangebrachte ontvangststempel. Tegenpartij beroept zich aldus op een bewijsmiddel dat hij aan zichzelf heeft verschaft !

Daarenboven dient er op gewezen dat tegenpartij nalaat het bewijs te leveren dat het beroepsschrift door de bevoegde persoon in het register der posterijen houdende aftekening van aange-

tekende zendingen slechts op 4/1/1994 werd afgetekend voor ontvangst.

Bij gebrek aan andersluidend bewijs, kan verzoeker er te goeder trouw van uitgaan dat zijn beroepsschrift daags na verzending werd ontvangen.

2. In ondergeschikt geval dient erop gewezen dat een beslissing dient genomen te worden binnen de 5 maanden na datum van ontvangst van het beroepsschrift. Deze termijn van 5 maanden is een op zichzelf staande vervalt termijn en dient onafhankelijk van de termijn tot betekening te worden beoordeeld";

2.4. Overwegende dat verzoeker het bewijs voorlegt dat zijn beroepsschrift met een op 23 december 1993 ter post aangetekende brief werd verzonden; dat evenwel blijkens de ontvangststempel op het verzoekschrift op het kabinet van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting aangebracht het beroepsschrift op 4 januari 1994 werd ontvangen; dat alhoewel te dezen de verwerende partij geen verklaring geeft voor de abnormaal lange tijdsperiode verlopen tussen het aangezekend versturen van het beroep en de ontvangst ervan, de reden daartoe blijkbaar moet worden gezocht in de interne verlofregeling van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, waarbij de personeelsleden de compensatiedagen voor 1 mei, 11 juli, 15 augustus en 25 en 26 december 1993, die alle op een zaterdag of een zondag vielen, verplicht moesten opnemen op 27, 28, 29, 30 en 31 december 1993, waardoor de diensten gedurende die periode gesloten waren, en de alsdan met De Post gemaakte afspraak om de briefwisseling pas op 4 januari 1994 af te geven of te doen betekenen; dat desbetreffend kan worden verwezen naar de verklaring van de verwerende partij, weergegeven in het arrest nr. 54.266, n.v. EIERVEILING POEDERLEE, van 4 juli 1995; dat de verwerende partij geen laatste memorie heeft ingediend en aldus die redengeving, welke in het auditoraatsverslag werd aangebracht, niet heeft weersproken; dat, evenwel, dergelijke interne regeling geen afbreuk vermag te doen aan de in de geldende

wetten, decreten en besluiten geregelde procedures met betrekking tot het betekenen van ambtelijke stukken, noch aan de werking van een openbare dienst als De Post, welke in die procedures een essentiële rol speelt; dat verzoeker op goede gronden kan stellen dat in deze omstandigheden de termijn van vijf maanden voorgeschreven door artikel 23 van het milieuvergunningsdecreet een aanvang heeft genomen op 25 december 1993, dit is de dag volgend op vrijdag 24 december 1993, zijnde de datum waarop normaliter, zonder meergenoemde afspraak, het beroepschrift zou zijn ontvangen geweest; dat dienvolgens de bestreden weigeringsbeslissing van 27 mei 1994 laattijdig is genomen en dat verzoeker met toepassing van artikel 25 van het milieuvergunningsdecreet geacht moet worden over een definitieve stilzwijgende vergunning te beschikken; dat de verwerende partij tevergeefs betoogt dat de laattijdigheid van de uitspraak over het beroep werd goedge maakt door de betekening van die uitspraak binnen een termijn van vijf maanden en tien dagen; dat immers, de termijn voorgeschreven bij artikel 23, § 3, van het milieuvergunningsdecreet om over het beroep uitspraak te doen een vervaltermijn is, hetgeen inhoudt dat de beroepsinstantie na afloop van die termijn geen uitspraak meer kan doen over dat beroep; dat daarenboven in artikel 25 van hetzelfde decreet, de gevolgen op het vlak van de stilzwijgende verworven vergunning uitdrukkelijk worden verbonden aan de overschrijding van de termijn voor het nemen van de beslissing; dat het middel gegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 27 mei 1994 waarbij het beroep van Karel VAN DUN aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 21 oktober 1993, houdende weigering van de vergunning om een vergund leghennenbedrijf te veranderen door wijziging en uitbreiding, ongegrond wordt verklaard.

### **Artikel 2.**

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

### **Artikel 3.**

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| Mevr.  | M.-R. BRACKE, | kamervoorzitter, |
| de HH. | R. STEVENS,   | staatsraad,      |
|        | D. MOONS,     | staatsraad,      |
| Mevr.  | A. WIJNANTS,  | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. WIJNANTS.**

**M.-R. BRACKE.**